

[Bodil Koch.]

hævedes i 1962 til 1,5 mill. kr. I det foreliggende lovforslag er summen ansat til 2.150.000 kr., men denne sum betegner i virkeligheden kun, at udsmykningsformållets rådighedsbeløb atter er på højde med, hvad det var i 1962, når pristalsstigninger og momsindregning tages i betragtning. Udsmykningsudvalget kunne sidste år kun efterkomme $\frac{1}{5}$ af de stadig stigende ansøgninger, og da byggeriet, især offentligt byggeri, er under stærk udvikling, vil problemerne år for år blive større. Her er noget, som jeg synes vi må se meget nøje på i udvalget, fordi netop på dette område kunstfondloven som allerede nævnt har fremvist så lykkelige, om end alt for små resultater.

Jeg vil også godt nævne procentfordelingen ved udsmykningsopgaverne, om de er rettelig fordelt mellem stat og kommune, og om de muligvis burde gøres variable. Da vi i tinget drøftede lovforslaget om revisionsudskydelsen, var der, så vidt jeg erindrer, fra alle sider enighed om, at loven skulle administreres så fleksibelt og smidigt som muligt; derfor fikses jo heller ikke i dette lovforslag tallene for de enkelte former for støtte, og det synes jeg er udmærket, lige så vel som jeg synes, det er udmærket godt, at 3 års stipendiernes aldersbestemmelser sløjfes.

Der var mange ting, man kunne ønske at tage frem, fordi der for de organisationer, der henhører under det billedkunstneriske, det litterære og det musiske udvalg, foreligger så mange betragtninger og forslag til ændringer, og der har været en livlig offentlig debat. Der er jo endnu mange unge og også ældre kunstnere, der lever under særdeles dårlige vilkår. Det overskygges, tror jeg, for den almindelige befolkning ganske af den kendsgerning, at de relativt få, der er på den kunstneriske hitliste, om jeg må bruge det udtryk, ofte tjener meget store penge. Men der er mange unge forfattere for øjeblikket, der simpelt hen må ty til duplikatorerne for at få deres værker ud blot i nogen måde. Der er masser af moderne musik, der aldrig publiceres eller kommer på plade, og der ligger også forslag fra organisationerne om, at der må gives støtte til det. Der er problem på problem; der er også problemet, synes jeg,

om kunstfonden ikke i højere grad kunne stå bag vandreudstillinger landet over.

Magister Niels Barfoed skrev i december sidste år om alle disse forhold om kulturformidling, men hans ord kastede også lys ind over kunstfondproblemerne. Han siger, at interessen er ved at forskyde sig både kunstpolitisk og i almindelighed fra produktionsleddet til distributionsleddet, og at ikke alene som lige nævnt forfattere, men også filmfolk og teaterfolk må kaste sig ud i en udmattende selvdistribution.

Har denne problemstilling nu noget at gøre med vores debat om kunstfondloven? Det har den i høj grad. Vi bliver nødt til at spørge os selv, om vi virkelig er klar over, hvad vi gør, og hvad det er, vi vil med vores kunstfondlov, om man skal udvide den eller ikke. Denne gang foreslås den udvidet med kunsthåndværk og design, og dermed er der jo slået en breche i dens oprindelige idé. Man overvejede jo også allerede ved den allerførste behandling af kunstfondloven, hvad man skulle gøre med den udøvende kunst, med filminstruktørerne, med de sceniske kunstnere, med fotografer osv. osv. Og for nylig var der en kompetent arkitekt, der i en kronik sagde, at i virkeligheden burde kunstfondloven have som hovedopgave at støtte al form for talentfuld kunstnerisk indsats, der er med til at berige samtiden. Han nævnedes vejingeniører, byplanlæggere og gartnere, alle kreative mennesker, der med tilstrækkeligt talent gør vore omgivelser kunstnerisk mere udtryksfulde. Og det er jo ekstreme bemærkninger, men de siger alligevel en lille smule om faren ved at slå hul i kunstfondens oprindelige idé.

Jeg siger ikke dette for at værne det, man kalder finkulturelle forestillinger, men netop fordi jeg har en fornemmelse af, at det at værne det, som man må kalde den rene, skabende kunst for mennesket, det er i virkeligheden at lægge de sædekorn i jorden, hvorudaf den folkelige kultur bliver til.

Man foreslår nu at inddrage kunsthåndværket og den kunstneriske formgivning under loven. Der er det at sige til det, at kunsthåndværket har jo allerede sprængt glasmuren imellem kunst og ikke-kunst. De unikke ting inden for keramik og vævning og stoftryk støttes og købes allerede af kunstfonden af den simple grund, at de er kunst.